

Han havde en smuk Haandskrift og nød Synet af sine lange Rækker Navne og Tal, som han nedprentede med en Samvittighedsfuldhed og Flid, han beklageligvis ikke havde lagt for Dagen i nogen tidligere Virksomhed.

Men saasnart han lagde Pennen, sank han sammen og satte sig til at ruge over sin Ulykke.

„Jeg kan ikke forstaa,“ sagde han nu til Professoren, „hvorfor min Kone ikke kommer. Jeg har dog skrevet og skrevet, og hun veed, at jeg nu selv er overbevist om, at det ikke var hende, jeg saae. Det var — som De siger — en Synsvildelse. Alle Symptomerne husker jeg nu godt. Susen for Ørene, Hjertebanken og det andet, De har nævnet. Og jeg har skrevet det altsammen til min Kone. Kan De ikke ringe hende op, Professor Mundt, og sige til hende, at hun ikke længer behøver at frygte noget af mig? Jeg er ganske normal nu. Ikke det mindste nervøs mere. Og i næste Uge kan jeg komme hjem, ikke sandt?“

„Lad os haabe det!“ sagde Professoren. Han sad og trommede paa Bordet med den ene Haand, paa hvis Langfinger der sad en Ring med en stor, blaaahvid Sten, som ved Haandens Bevægelser skiftede Farveskær som et levende Menneskeøj.

„Jeg er bange for, at min Kone skal være bleven syg, siden hun heller ikke skriver. Hun forkøler sig saa let. Dersom jeg ikke hører fra hende efter mit sidste Brev, saa maa De lade mig komme hjem straks, Professor Mundt. For saa er der noget i Vejen.“

„Sig mig, Jægermester Hagen — har De slet ikke an-